

DE DANSKE
RIGSREGALIER
OG
KRONJUVELER
PAA ROSENBORG

VED
BERING LIISBERG

F. HENDRIKSENS
REPRODUKTIONS-ATELIERS FORLAG

1⁰⁰ Barbers

Coparkogen 6/13/72

3.5

cas

72213

/4.-

DE DANSKE RIGSREGALIER OG KRONJUVELER

TIL Trods for at Danmarks Konger er blevet kronede fra omtrent Aar 1200 og der saaledes i Tidens Løb har foreligget en lang Række forskellige Kroner, er ikke et eneste af disse kongelige Symboler fra Middelalderen naaet til vore Dage.

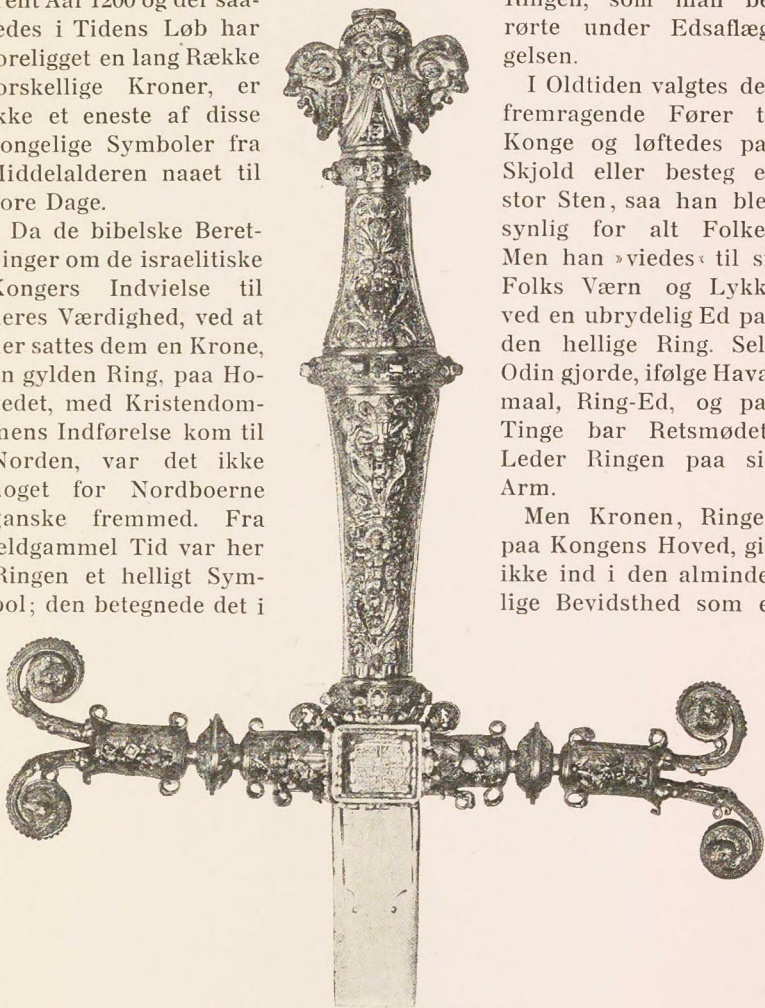
Da de bibelske Beretninger om de israelitiske Kongers Indvielse til deres Værdighed, ved at der sattes dem en Krone, en gylden Ring, paa Hovedet, med Kristendommens Indførelse kom til Norden, var det ikke noget for Nordboerne ganske fremmed. Fra ældgammel Tid var her Ringen et helligt Symbol; den betegnede det i

sig selv fortsatte, det evige, ubrydelige. I Gudernes Hov gemtes

Ringen, som man berørte under Edsaflæggelsen.

I Oldtiden valgtes den fremragende Fører til Konge og løftedes paa Skjold eller besteg en stor Sten, saa han blev synlig for alt Folket. Men han »viedes« til sit Folks Værn og Lykke ved en ubrydelig Ed paa den hellige Ring. Selv Odin gjorde, ifølge Hava-maal, Ring-Ed, og paa Tinge bar Retsmødets Leder Ringen paa sin Arm.

Men Kronen, Ringen paa Kongens Hoved, gik ikke ind i den almindelige Bevidsthed som et

Hæftet af Christian III's Rigssværd.

helligt Symbol efter Kristendommens Indførelse. Thi nu blev Kongen ikke blot kronet, men tillige salvet, atter efter bibelsk Forbillede, og det var den egentlige, med mystisk Kraft virkende Indvielse. Man talte om »Herrens Salvende« ikke om »Herrens Kronede«.

Det, at bære en Krone paa sit Hoved, var da i Norden heller ikke nogen særlig Rettighed for Kongerne. Det var en Prydelse. Højbaarne Mænd og Kvinder bar ved Festligheder Kroner; for Kvindernes Vedkommende var Kronen nærmest formet som en Krans, hvad Ordet jo oprindelig betyder, og kaldtes »Hovedguld«. Og ved en særlig Højtid, ved Bryllup, kunde ogsaa Brudeparret, uden at høre til Landets højbaarne Slægter, bære Kroner, hvad der endnu er bevaret Minder om i de nordiske Brude- og Brudgoms-kroner. Og hertil hører vel endnu vore Dages beskedne Brudekrans.

Kronens Betydning som Kongemagtens Symbol blev svækket ikke blot ved, at Kongen ogsaa skulde salves, men tillige ved, at han fik overrakt *Spi-ret* som Tegn paa sin kongelige Magt.

Der kunde dog have været en Forstaaelsens Traad mellem den hellige Ring i Gudernes Hov og Ringen paa Kongens Hoved. Men Salving og Spir var, som kommende Øster fra, helt fremmede for Nordens Folk. For dem var Sværdet, som alle Vegne for de krigerske Goter og Germaner, Lovens, Magtens og Rettens Sindbillede. Og det vedblev det at være her i Danmark lige til Enevældens Oprindelse. Det var Sværdet, der i Kronings-toget til Kirken blev baaret nærmest Kongen. Det var det første af Regalierne, der blev overrakt ham foran Alteret. Med det gik han straks, uden endnu at have faaet Kronen paa Hovedet, frem i Kirkens Kor og hug drabeligt i hvert af de 4 Verdens-hjørner, for dermed at give til Kende, at saaledes vilde han værne sit Folk og dets Tro mod alle Fjender.

Det er derfor ikke uden Betydning, at man stadig før 1660 taler om Rigens Sværd, men om Kongens Krone. Og Rigens Sværd skiftede ikke som Kongens Krone. Christian III's Rigssværd bares endnu foran Frederik III ved hans Kroning.

Og Kronen betragtedes — inden Enevælden — ikke som Rigets, men som Kongens personlige Ejendom. Det synes sikkert, at hver Konge har ladet sig gøre en ny Krone. Ganske i Modsætning til Enevældens Tid. Thi da blev Riget og Magten, og dermed Kronen, nu Kongemagtens virkelige og eneste Symbol, arvelig. Den Krone, som blev baaret 1671 af den første enevældige Konge, Christian V, gik i Arv og blev baaret af alle senere Enevoldskonger lige til Christian VIII, 1840, den sidste kronede Konge i Danmark.

Christian IV's Krone.

CHRISTIAN III's RIGSSVÆRD — det første Arbejde her i Landet, som bærer Renaissancens Præg — er det ældste af Regalierne. Det er gjort i København lige i Begyndelsen af den nye Tid, kort efter Reformationens Indførelse, men forelaa ikke færdigt ved Christian III's Kroning. Det er af Sølv og forgyldt. Metalpladerne, der dækker Hæfte og Skede, er drevet ud i Blomster, Ranker, Rammeverk og fantastiske Menneske- og Dyreskikkelser samt besat med en Mængde som Taffelstene slebne Diamanter. Paa Hæftets Krys er Rigsvaabnet anbragt i Emaillé.

Det er efter hele sin Karakter et Arbejde af en flamsk Kunstner, og viser sig da ogsaa at være gjort af den dygtige *Jehan* eller *Jan de Siebe* fra Flandern, der stod i Tjeneste hos Christian III ikke blot som hans Guldsmed, men tillige som hans Ur- og Kompasmager.

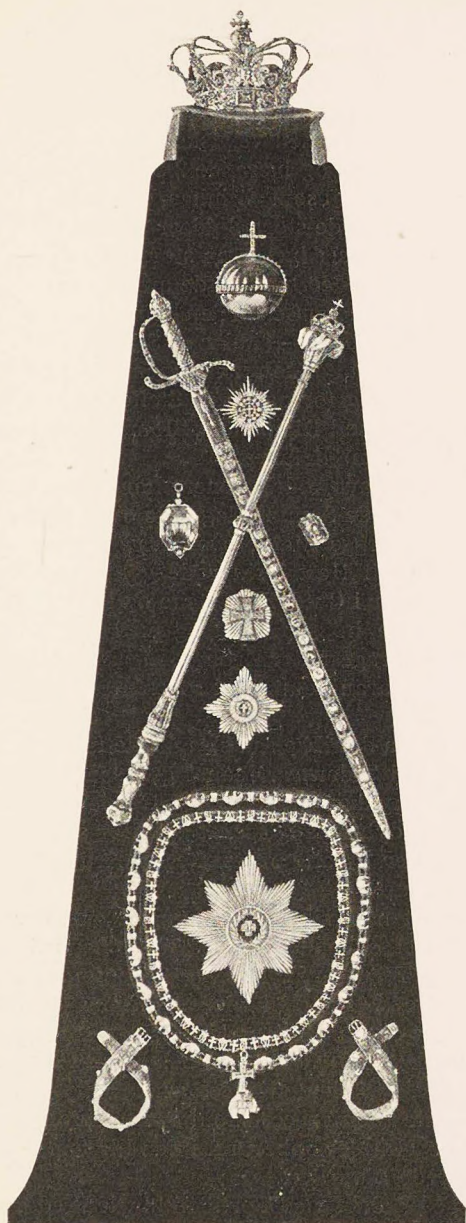
Ogsaa CHRISTIAN IV's KRONE er gjort her i Landet af indkaldte eller indvandrede fremmede Kunstnere. I Danmark var Guldsmedekunsten endnu ikke dengang og er heller ikke senere naaet saa vidt, at hjemlige Mestre kunde gøre et Arbejde som dette.

I Overensstemmelse med hvad ovenfor er sagt, ser man, at Christian IV til sin Kroning lod gøre sig en ny Krone, til Trods for at han havde liggende to Kongekroner i Hvælvingen paa Københavns Slot, nemlig hans Fars og Farfars. Begge gik i Smeltediglen under hans senere Krige og dermed følgende Pengetrang. Men vi har utvivlsomt gode Billeder af dem paa Kongernes Gravmæler i Roskilde Domkirke og de store Tapeter med Christian III's og Frederik II's legemsstore Portrætter, som nu hænger i Nationalmuseet, men som oprindeligt var vævede af den ældre *van Mandern* for at pryde Salen paa Kronborg. Thi man var saa omhyggelig for at opnaa den størst mulige Nøjagtighed i Tapeternes Gengivelse af Virkeligheden, selv de mindste Enkeltheder, at Originalerne, der indtil 1628 laa i Hvælvingen, sikkert er bleven benyttet til »Patronerne«, som Tapeterne blev vævet efter. Hver Krone viser sig som en aaben Hovedring med 8 bladlignende Gavle, besat med Perler og Ædelstene.

Christian IV havde det Held at have en Guldsmed i sin Tjeneste, som var kendt viden om for sin Kunstfærdighed. Han hed *Dirik Fyring*, stammede fra Nordtyskland, mulig fra Brunsvig, og havde været bosat i Odense fra før 1581. I en Række af Aar havde han gjort Smykker og Brugsgenstande af ædelt Metal saa vel for Frederik II som for Dronningen og den udvalgte Konge, Hertug Christian, og da der i 1594 blev Tale om, at denne i en nær Fremtid skulde krones, blev det ham, den udvalgte Konge og Formynderregeringen overdrog at gøre Kronen til den forestaaende Højtid.

Selve Opbygningen af Christian IV's Krone er foretaget med den traditionelle Form for Øje, en bred aaben Ring med en Række gotiske Gavle og Spidser paa den øverste Kant, der for de sidste to Kongekroners Vedkommende havde taget Form efter den antike Palmet. Er Kronens Arkitektur saaledes væsentlig gotisk, er dens Dekoration, det skønne yppige Rankeværk med Blomster og Volutter, over alt prydet med den skønneste Emaillé, med Genier og symbolske Figurer ligeledes i Emaillé og med en Overdaadighed af funklende Diamanter og mildt lysende Perler, ganske præget af italiensk Renaissance. Den skyldes Mester Diriks udmærket dygtige Svend *Corvinianus Saur*, hvis Vugge stod ved Augsburg, men som har lært sin Kunst i Florens og Venedig.

Kronen har 6 store Gavle eller Spidser, 6 mindre og 12 ganske smaa. De sidste dannes af en i Trekant slebet Spids-Diamant med sin volutsmykkede Indfatning og en stor Perle med en mindre ovenover; de 6 mellemstore bestaar af Blad- og Rankeværk med en Stjerne af Diamanter paa Midten, en vinget Genie paa hver Side og en stor pæreformet Perle paa Toppen. De 6 store Gavle er dannet paa samme

Enevældens Krone.

Rigsæblet.

Kroningssværdet t. v.,
Spiret t. h.

Elefantordenens Stjerner
i Brillanter til Kroningsdragten.

Ametyst til Tronen.
Salvebuddiken.

Dannebrogssordensstjernen.

Elefantordenensstjerne
med Perler og Diamanter
til Ordensdragten.

Elefantordenens Stjerne i Perler
til Kroningskaaben.

Elefant- og
Dannebrogssordensskæderne.

Knæbaand til Kroningsdragten.

Maade, men med en symbolsk Figur i Midten under en Baldakin af Diamanter: Pelikanen, der lader sine Unger drikke sit Blod, Symbol paa Offervilligheden (2 Gange); Moderkærligheden, Kvinde med diende Barn (2 Gange), Retfærdigheden, Kvinde med Vægtskaal og Sværd, og Styrken, en Mand ridende paa en Løve og bærende 2 Søjler. Endelig en stor pæreformet Perle med en Diamant som »Blinker« paa hver Top.

Selve Hovedringen er under hver af de store Spidser prydet med 2 vingede Genier i Emaille, der mellem sig bærer en stor Diksten med en stor Perle foroven og forneden; under hver af de mindre Spidser en lignende Diksten med Perler, men uden Genier; mellem disse — alt-saa under hver af de ganske smaa Spidser — sidder en Stjerne af Diamanter — alt anbragt paa et i let, aabent Rankeværk gennembrudt tyndt Guldbaand, der fastholdes for oven og for neden til Stellet ved en af Guld støbt Rundstav, som er prydet med Diamanter, Blomster og geometriske Figurer i stærke og klare Emaillifarver.

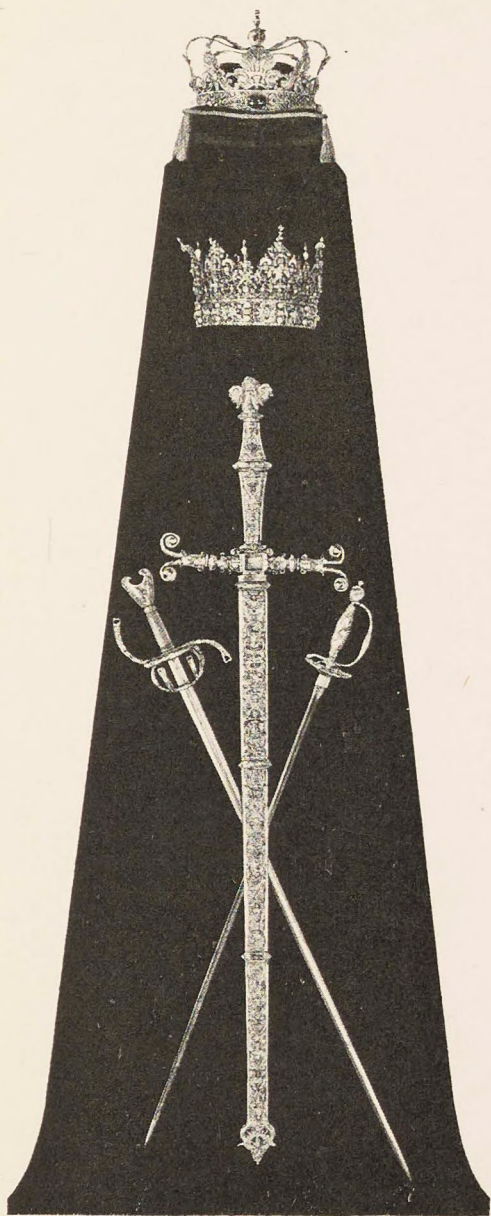
Det har været et Syn, som København aldrig senere har oplevet, at se den unge Konge paa den straalende Sommerdag ride over Højbro med de flagsmykkede Skibe paa begge Sider, over mod det gamle maleriske Københavns Slot. Højt til Hest i sin røde gyldenstykkede spanske Dragt og med dette Eventyr i Guld, Edelstene og Perler paa sit kække Hoved. Med Spiret i sin højre Haand og med det store Sværd ved Siden, som vi nu ser anbragt under Kronen. Rigsæblet førte Kongen ikke selv; det blev baaret foran ham af *Sten Brahe*.

Et halvt hundrede Aar senere saa det ikke saa straalende ud.

Christian IV's Krone maatte ved Tidernes Ugunst gaa samme Vej som saa mange andre af hans Smykker og Klenodier. Og den gamle Konge har sikkert følt det som en dyb Ydmygelse, at han »for at redde sit ærlige Navn«, som han selv siger, maatte pantsætte den Krone, han i sin Ungdom var bleven kronet med.

Frederik III blev i 1648 kronet med sin Fars skønne Krone, der i den Anledning var bleven indløst og pudset op. Men da hans Søn, Christian V i 1670 havde besteg Tronen, var Kroningsceremonien afskaffet. Ti Aar forinden var Enevoldsmagten bleven indført, og nu fandtes der ikke i Kongens Riger og Lande den, der var »suffisant og kapable at sætte Kronen paa Kongens Hoved« uden han selv alene, der havde overtaget den ved Arv. Derfor mødte Kongen i Kirken med Kronen paa sit Hoved; den gamle Kroningsceremoni bortfaldt, og kun Salvingen blev tilbage. Salven hertil blev opbevaret i den lille smukke GULDBUDDIKE med emailleerede Blomster.

For ogsaa her at understrege Bruddet med Fortiden havde Frederik III ladet gøre nye Regalier. I al Hemmelighed, thi Kongen frygtede

Enevældens Krone.

Christian IV's Krone.

Christian III's Rigssværd.

Christian IV's Ridder-
slagkaarde t. v.

Christian VII's Bryllups-
kaarde t. h.

Salvebuddiken.

for, at Dronningen, der hellere saa sin yngre Søn, *Prins Jørgen*, paa Tronen, mulig i den Anledning kunde faa i Sinde at prøve forskellige Rænker. Derfor havde han o. 1665 i al Stilhed ladet Guldsmiden *Povl Kurz* lave den nye Arve-Enevolds-Krone og gemt den i Hvælvingen paa Slottet under sit eget Kammer. Her laa ogsaa det nye Scepter, samt Sværd og Rigsæble. Kun Kongens betroede Sekretær *Peder Schumacher* vidste Besked med disse Ting, og hvorledes der skulde forholdes med dem efter Kongens Død, ligesom Nøglen til deres Gemmested var i hans Hænder.

Men Kongen havde tillige ladet sin Kunstkammerforvalter, *Bendix Grodtschilling*, gøre en TRONSTOL af Narhvalstand, et karakteristisk, nordisk Høvdingesæde, samt ladet *Ferdinand Küblich* smedde de berømte SØLVLOVER til at stille foran Tronstolen, for at de »kunde te sig vældelig og dog for Tronen bæve« og saaledes give et slaaende Indtryk af den danske Arve-Enevoldskonges Magt og Vælde.

CHRISTIAN V's KRONE er alene ved sin Form det mest afgørende Udtryk for den nye Tingenes Tilstand. Tidligere var det Rigsraadet, der satte Kronen paa Kongens Hoved. Det fandt sit klare Udtryk deri, at alle dets Medlemmer, i det Øjeblik Bispnen havde taget Kronen fra Alteret, hvor Raadet havde »offeret den til Gud«, og holdt den hen over Kongens Hoved, traadte til og trykkede den ned paa Hovedet, idet de tog fat i eller i al Fald berørte dens gyldne Ring. Det var der nu sat en Stopper for, klart og tydeligt for enhver der havde Øjne i Hovedet: Kronen var lukket. De 8 svajede Blade eller Palmetter paa Hovedringen strækker sig i en flad S-lignende Bøjle ind mod Ringens Centrum, hvor de mødes i en Knop, der bærer en Kugle med et Kors.

Om nogen kunstnerisk Udsmykning af Kronen er der ikke Tale ud over de diamantbesatte Ribber paa Bladene og paa Hovedringen mellem de 4 store Ædelstene, 2 mægtige Safirer for og bag og en Rubin samt en Rubin-Spinel paa Siderne.

De to sidste, af hvilke Rubinen har en Vægt af 90, Spinellen af 107

Amethystens Bagside.

Enevældens Krone.

Karat, er cabochon-slebne; den forreste Safir (84 Karat) er taffelslebet og den bageste, der virker eventyrligt som et lysende blaat Bjerg og vejer 144 Karat, er slebet som en Dik- eller Bloksten. Man tør mulig henføre denne sjældne og mærkelige Sten til den oldenborgske Slægts første Mand paa Danmarks Trone. Paa sin Romerrejse i 1474 fik *Christjern I* af *Hertugen af Milano* forærende en Halskæde med en meget sjælden og kostbar Safir. Det turde muligvis være denne Sten, der 100 Aar senere endnu, som Fælleseje for Kongen af Danmark og Hertugen af Holsten, laa i Hvælvingen paa Gottorp Slot, til hvilken hver af disse Fyrster havde en forskellig Nøgle, saa de kun i Fællesskab kunde faa Adgang til Hvælvingen. I 1597 skænkede Hertugen Christian IV sin Part af denne sjældne Sten og s. A. sender Kongen en betroet Mand til Gottorp med sin Nøgle, og beder Hertugen møde med sin og udtage Stenen. Men da var Halskæder med de store Smykker gaet af Mode i de højeste Kredse, og til et af de fine Smykker, som Christian IV yndede, og som vi heldigvis endnu har bevaret en Del af, har Stenen været alt for drabelig. Det turde da være rimeligt at tænke sig, at Christian IV har

Enevældens Krone.

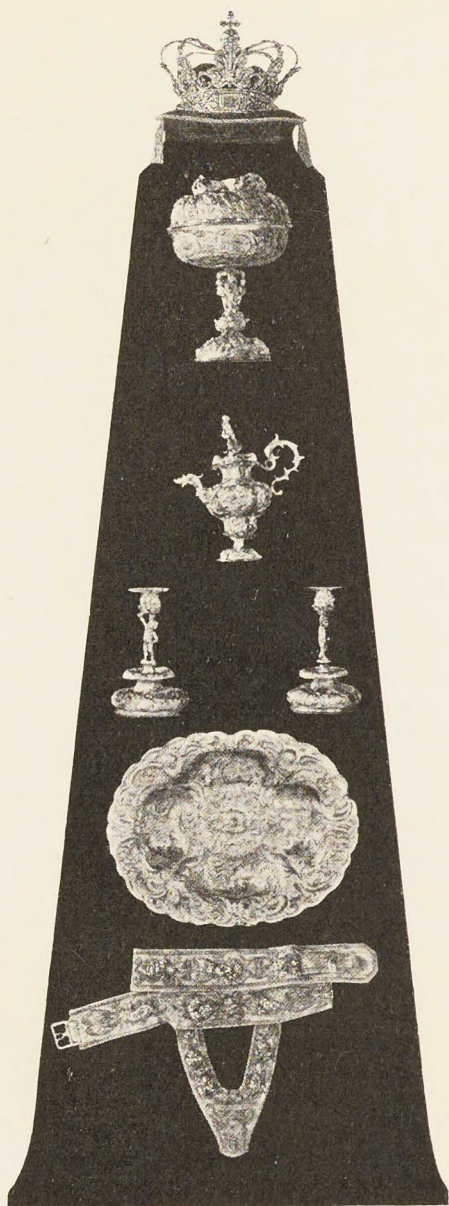
Kroningspokalen.

Daabskanden.

2 Lysestager.

Daabsfadet.

Hænger til Kroningssværdet.

Enevældens Krone.

Dronningens Krone.

Buket af hvide og gule
Brillanter.

Collier af Brillanter
med 7 Pendeloquestene.

Diadem af Smaragder og
Brillanter m. tilh. Broche,
Collier og Ørenringe.

Ved Siderne 2 Armbaand af
Perler med Rubinlaas.

Collier af skotske Perler.

Ved Siderne 2 Rækker Rosen-
stene, at hæfte som Collier til
nedenstaaende Corsage.

Bryst-Smykke af Brillanter
og Rubiner m. Hængeperler.
Dertil hørende Ørenringe.

Broche og
halvmaaneformet Aigrette.

Corsage til de 2 Rækker
Rosenstene.

Broche til Collier
af skotske Perler, se ovenfor.
Broche i Form af en vild Rose.

Ved Siderne 14 Buketter
(Haarpynt) af Rosenstene.

Perlecollier.

Perlesnor m. Kvaster.

ladet Stenen blive liggende i sit Skatkammer indtil hans Søns, den udvalgte Konges Bryllup 1634.

Thi det var vistnok denne Sten, »den skønne Safir, der blev æstimeret paa 80 000 Daler«, som kom til at smykke Panden paa Brudgommens Hest. Ligesom en anden pragtfuld Sten, en SIBIRISK AMETHYST af en ganske usædvanlig Størrelse, blev baaret som Blinker paa Hestens Top.

Da Frederik III efter 1660, til Trods for sit tømte Skatkammer, af Statshensyn vilde have hele Udstyret til den første Salving rede, har han været glad ved at have noget, han kunde bruge. Og her laa da endnu i Hvælvingen den pragtfulde Safir og den sjældne Amethyst. Den første, tænker vi os, har han ladet sætte i den nye Krone, hvor »det blaa Bjerg« endnu vækker Forbavselse og Beundring; den anden, der har bevaret Blinkerens Form, lod Christian V derimod indrette til at anbringe i Toppen paa Tronen. Og der har den straalet ved alle Kroninger lige til den sidste.

Af Enevældens Regalier er SPIRET det, kunstnerisk set, mest værdifulde, takket være det skønne Emaillearbejde *Paul Prieur*, Frederik III's dygtige Guldsmed og Emailleur, har prydet det med. Ikke blot det diamanthesatte Haandgreb, men særlig den pragtfulde blaa-hvide Lillie paa Toppen med den lille farvestraalende Kongekrone mellem sine Blade.

Det mægtige Rigssværd fra Christian III's Tid er nu erstattet af en GALLAKAARDE, der forholder sig til det gamle Rigssværd som den afblegede Slutning i kongelige Breve: »Saaledes sker vor Vilje!« til tidligere Tidens myndige: »Thi gør det og lader det ingenlunde, under vor kongelige Hævn og Vrede!«.

Hæftet, hvis Parerplade dannes af en Muslingeskal, er besat med Diamanter, hvor Roser og Brillianter nu har afløst Taffelstenen, og den røde fløjlsbetrukne Skede bærer paa Siden i nedadløbende Række Landsdelenes Vaabenskjolde i Emaille med en lille Krone af Brillianter over hvert.

I Iveren efter at indføre den romerske Kejsers Magtsymboler hos de enkelte Landes Konger er man kommet til at tage RIGSÆBLET med, som egentlig kun kunde føres af den romerske Kejser, idet det nemlig er Symbolet paa Verdensherredømmet. Den runde Guld-kugle symboliserer Jordkuglen, og ved et Baand hele Periferien rundt og et derpaa staaende vinkelret Halvcirkelbaand, begge tæt besat med Diamanter, antydes Hav og Land. I senere Tider er, i Stedet for den oprindelige Sejrgudinde, det diamanthesatte Kors sat til i de to Cirklers Skæringspunkt, og Rigsæblet symboliserer saaledes det kristne Verdensherredømme.

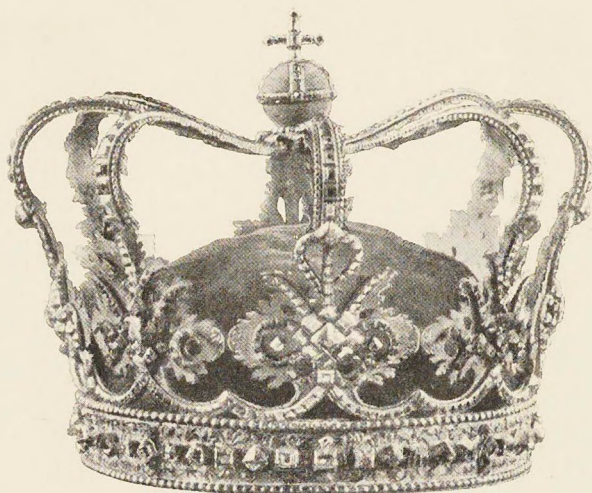
Spiret.

DRONNINGENS KRONE, fin og yndefuld i Formen, er det yngste af Regalierne, idet den er gjort af *Fabricsius* i 1731 til Dronning Sofie Magdalene, der ikke kunde tænke sig at lade sig krone med den Krone, som var blevet vanhelliget ved at sidde paa Anna Sophie Reventlows Pande. Af samme Følelse kunde Dronningen heller ikke bruge den tidligere for Dronningerne bestemte Tronstol. Uden Hensyn til, hvor uheldigt den passede til Kongens Narhvalstrone, benyttede Dronningen da en Tronstol fra sit Audiensgemak som Kronprinsesse og lod den udstyre med forskellige Emblemer paa Toppen. Den tidligere Dronningekrone har maaske eksisteret endnu i Slutn. af 18. Aarh., idet der i Inventar over Regalierne af 1784 findes anført: en liden Krone, hvoraf Stenene ere udbrækkede.

Endelig maa under Regalierne endnu regnes den skønne KRONINGSPOKAL: en mægtig »Velkomst« paa Fod med sit Laag af Form som en fladtrykt Kugle. Den er gjort i Haag 1653 af *H. C. Brechtel*, fremviser de forskellige Dyr, som er optagne i Rigsvaabnet, og minder med sin Topdekoration paa Laaget: en Kres af Svaner,

Kroningssværdet.

Dronningens Krone.

der bærer en diminutiv Krone, Scepter m. m. mellem deres Næb, mest af alt om en Illustration til et H. C. Andersensk Eventyr. Den blev kun benyttet ved Kroningstaflet som Kongens Drikkekar.

De to ORDENSKÆDER: Dannebrogssordenens fra 1671 og Elefantordenens fra 1693 hørte oprindelig ikke til Regalierne, idet de ikke eksisterede ved Christian V's Kroning. Dannebrogssordenens bestaar af en Kæde med den formodede Stifter, Valdemar Sejrs Forbogstav W med smaa Kæder forbundet med Dannebrogskors og dens Reorganisators C. 5 og har det hvidt og rødt emailleerede Kors med Devisen: Gud og Kongen hængende i Midten.

I Elefantordenskæden ses 22 smaa Elefanter i massiv Guld parvis med Snablerne mod hinanden, et Taarn paa Ryggen og et Dækken, hvorpaa et D (Dacia) og en Neger paa Nakken i blaa Emaillé. Elefanterne er ved smaa Kæder forbundne med smaa runde Taarne med krenerede Tinder og bærer Ordenstegnet: en større Elefant i Guld og Emaillé besat med Diamanter.

DAABSKARRENE maa antages at være anskaffede til Frederik IV's Daab, saaledes som det vides om den kgl. Døbefont. Vi skriver med Vilje: »anskaffede«, og ikke »gjorte«, thi de er ikke gjort med helligt Brug for Øje. Der findes hverken paa det aflange Guldfad eller paa den højst barokke Kande det mindste religiøse Sindbillede eller den mindste kristelige Fremstilling. Alt aander det rene Hedenskab.

Kroningspokalen.

De fleste af KRONJUVELERNE eller DRONNINGENS JUVELER, der til enhver Tid er til Tjeneste for den regerende Dronning, hidrører fra Dronning Sophie Magdalene og fra Prinsesse Charlotte Amalie, Frederik IV's Datter.

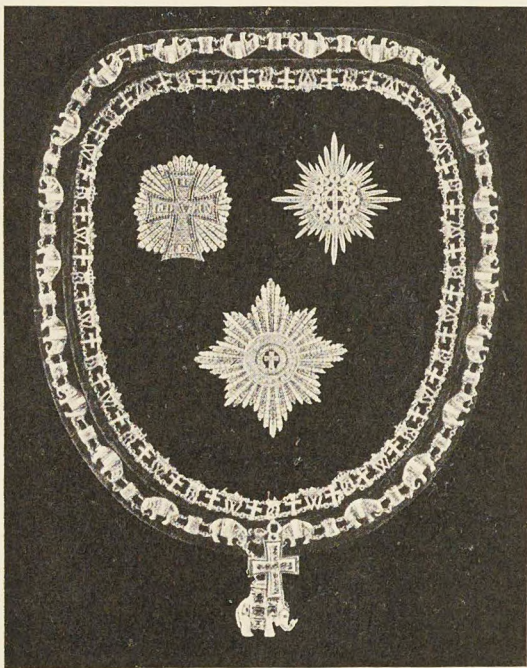
Af Kostbarheder fra tidligere Tid anfører Dronningen kun det Collier af store, runde, skotske Perler, der findes midt paa Pyramidens 4. Side, og som Dronning Charlotte Amalie bærer paa forskellige Portrætter i Samlingen; det er mulig det samme, som ogsaa Dronning Sophie Amalie er afbildet med.

Dronning Sophie Magdalene har derfor, som hun skriver, efter Aftale med sin hjærtens allerkæreste Gemal, bestemt, at alle de i hendes

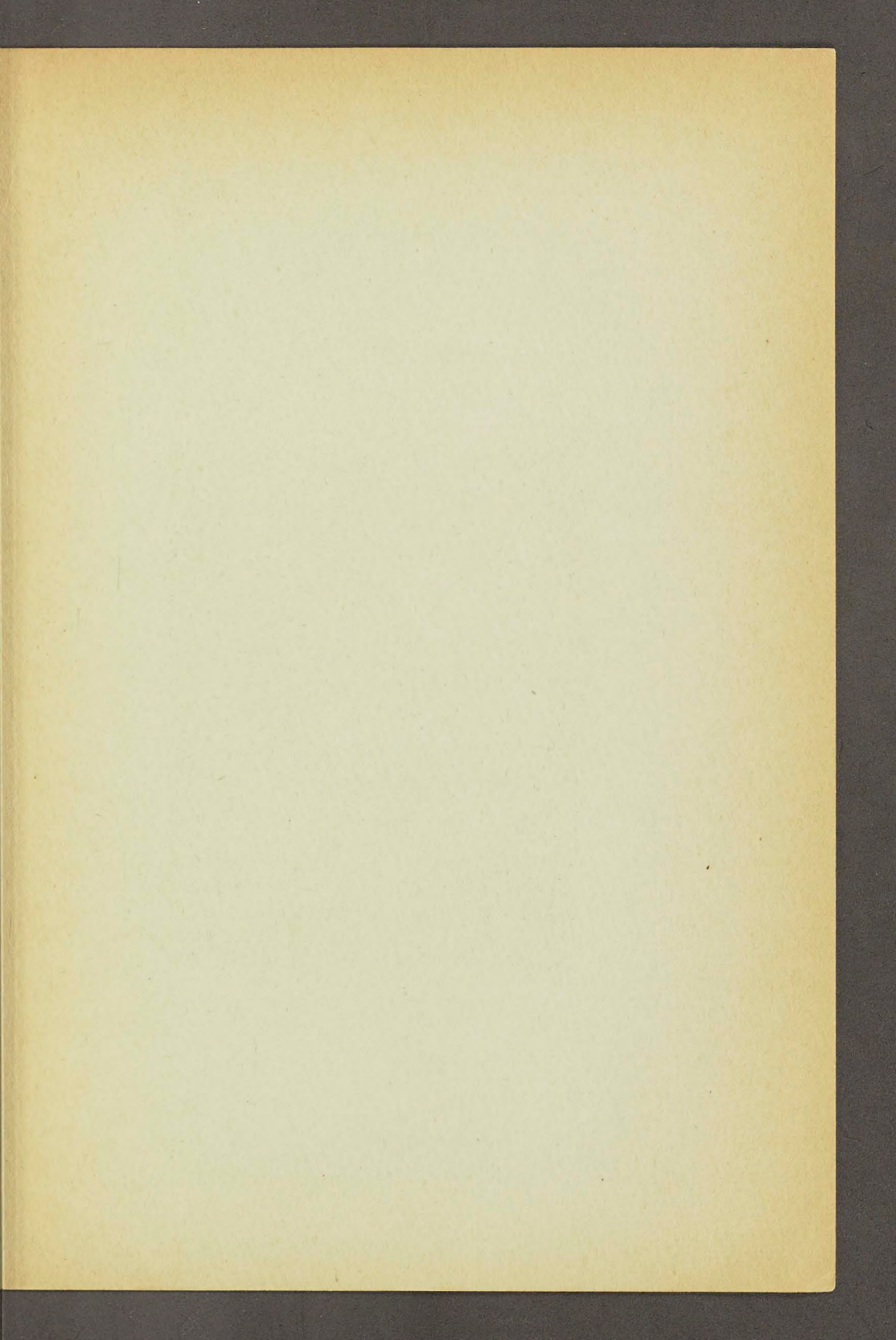
Testamente anførte nærmere betegnede Juveler skulde gaa i Arv til hendes Søn Frederik V og altid forblive ved det kgl. Hus (underforstaaet: til Brug for kommende Dronninger), saaledes at hendes Datter, Prinsesse Louise, ikke skulde være berettiget til at fordre noget som helst heraf.

Senere er Kronjuvelerne blevet forøgede ved Prinsesse Charlotte Amalies Testamente af 17. Juli 1773.

De fleste af Kostbarhederne er i Tidens Løb blevet omdannede og Stenene anbragt i nye Fatninger, efter de vekslende Moder. Fra Dronning Sophie Magdalene kan man næppe paavise andet end det næstøverst paa 4. Side af Pyramiden anbragte Collier med de 7 Pendeloque-Stene med dertil hørende Ørenringe samt de 14 Haarbuketter ved Siderne.

Elefant- og Dannebrog-Ordenskæderne
med tilhørende Stjerner.

F. HENDRIKSENS REPRODUKTIONS-ATELIER
NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKJÆR)
KØBENHAVN